

РЕШЕНИЕ

№ 4684

гр. София, 08.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 21.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4692** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.28, ал.2 от Закона за хазарта (ЗХ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на [фирма],ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място],бул.Ц. шосе ,7 км,корпус 2 чрез адв. Г. против решение № 000030-3839/14.04.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП).

В с.з. не се явява и представлява,депозирани с аписмени бележки.Претендира разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.Претендира разноски.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.

С искане с вх. № 26-Е-306/07.04.2022 г. на Централно управление на НАП жалбоподателят поиска да му бъде възстановена държавна такса по чл.30 ал.1 ЗХ в размер на 72000лв и ДТ по чл.30 ал.5 изр.1 от ЗХ в размер на 100 000лв, която намирал за недължимо платена. Същата била преведена по сметка на НАП с платежно нареждане от дата 29.04.2021 г. (л.32 лице и гръб от делото), с посочено основание такса по чл. 30, ал. 5 ЗХ, в размер на 100 000 лв и по чл.30 ал.1 от ЗХ вр. чл.1 ал.3 от ТТЗХ- такса за потвърждаване на инвестиции в размер на 2 000лв за КК

Слънчев бряг ,казино Платиниум. От фактическа страна издателят на оспорения акт взел предвид, че с негово решение № 000030-1340/22.04.2021 г. бил издаден на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри в игрално казино за срок от 5 години за игрална зала с адрес: кк Слънчев бряг- И.,УПИ кв.8,казино Платиниум. От правна страна приел, че заявителят неоснователно твърди, че не дължи таксата по чл. 30, ал. 5 от ЗХ. В тази връзка дружеството заявило, че е подало искане за продължаване на срока на издаден лиценз на 27.07.2020 г.,по което изпълнителния директор на НАП се е произнесъл с решение за продължаване на срока на издаден лиценз за организиране на хазартни игри в игрално казино № 00030-1340/22.04.2021г.Искането е разгледано на осн. § 86 ал.1 от ЗХ в сила от 09.02.2021г. Поради това заявителят считал, че при подаване на искането за организатора не е съществувало задължението за заплащане на тази такса. Намирал за недължими посочените такси, тъй като съгласно § 86, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) към горепосочения ЗИДЗХ, образуваните и неприключени до влизането сила на този закон производства до искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типове и модификациите на игрално оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Според дружеството, в „досегашните изисквания“ включват и дължимите държавни такси и организаторите следва да подават и само и единствено държавните такси, дължими към момента за подаване на искането. В тази връзка намира също, че е недопустимо за една и съща административна услуга да се заплащат две държавни такси, като счита за недължимо платена от него втората такса в размер на 100 000 лв. Посочва и, че според вида на организираната от него хазартна игра „хазартни игри в игрално казино“, дейността попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ (облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност от игри в игрално казино, който е окончателен), в който случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 7 във връзка с ал. 1 от ЗХ.Счита също така,че не дължи и такса за потвърждаване на инвестиции в размер на 2000 лв съгласно чл.1 ал.3 от ТТЗХ,тъй като тя се дължи само само ако с искане по образец 5 е образувано производство по потвърждаване на инвестиции,а самият жалбоподател не е подавал подобно искане.

Изпълнителният директор на НАП не възприел тези доводи и с процесното решение отхвърлил искането на дружеството, при следните мотиви: За издаване на нов лиценз на за организиране на хазартни игри в игрално казино, по влязло в сила решение № 000030-1340/22.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП се дължат в условията на кумулативност: 1) Държавна такса по чл. 30, ал.1 от ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1 т. 4 , буква “в“ от ТТЗХ (за издаване на лиценз в зависимост от броя на игралните места, включени в лиценза) в размер на 72700 лв. 2) Държавна такса по чл. 30, ал.5 изречение първо от ЗХ (в зависимост от срока на издадения лиценз) - 100 000 лв. в хипотезата на срок на лиценза за 5 години. Административният орган намерил, че таксите се дължат на различни основания, изрично регламентирани в ЗХ, и Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта (ТТЗХ), така както са различни и критериите за тяхното

законодателно дефиниране. Въвеждането с новите алинеи 5 и 6 на чл. 30 от ЗХ на такси за издаване и поддържане на лицензи според критериите „срок на лиценза“ и „брой жители в населеното място“ по местонахождение на обекта, не изключва дължимостта на таксата по чл.30, ал. 1 от ЗХ. Със ЗИДЗХ, обн. ДВ 69 от 2020 г., законодателят е внесъл промени в текста на чл. 30 от ЗХ, като е създал изцяло нови ал.5 и ал. 6, относими към режима на облагане с държавни такси при „наземен“ хазарт на игри в игрално казино и игри с игрални автомати в зали. Законодателят е въвел изцяло нови критерии по отношение режима на облагане с държавни такси, а именно срок на лиценза и брой жители в населеното място по местонахождение на обекта.

Посочва се в мотивите на оспорения акт и, че от разпоредбите на чл. 29, ал. 3 чл. 30 ал. 1, ал. 6 и чл. 10 от ЗХ, разгледани в тяхната свързаност, е видно, че изпълнителният директор на НАП действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере всички предвидени в действащото законодателство държавни такси от искателя, преди да пристъпи към издаване на удостоверение за издаден лиценз по влязло в сила негово решение по ЗХ и към фактическото му предоставяне на искателя. Съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 1 и чл. 4, буква „о“ от Закона за държавните такси /ЗДТ/, административният орган - оказващ административната услуга или издаващ искания документ, е длъжен да събере определените със закон държавни такси при предявяване на искането за извършване на действието и/или при издаване на искания документ. Доколкото освобождаването от заплащане на дължими държавни такси се регламентира също със закон, в случая такава правна възможност не е предвидена спрямо искателя нито в ЗХ, нито в лимитативно изброените в чл. 5 от ЗДТ случаи на освобождаване от държавни такси.

Ответникът приел и, че не намира законова обосновка и развитата от искателя теза, че по искания, които са подадени до 06.08.2020 г. не дължат такси, тъй като съгласно §86, ал. 1 от ПЗР към ЗИДЗХ (Изм. - ДВ, бр. 11 от 2021 г., в сила от 09.02.2021 г.) образуванията и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9- месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Държавната такса не е част от изискванията за издаване на лиценз, таксата е условие за получаване на такъв. Таксата по решение на изпълнителния директор на НАП възниква като задължение към организатора след влизане в сила на същото. Решенията на изпълнителния директор на НАП при всички положения влизат в сила на дата, при която действащ е ЗИДЗХ от ДВ, бр. 69/04.08.2020 г. Поради това с оглед факта, че административният орган действа изцяло в рамките на правомощията си установени в закона във връзка с осъществяване на надзор върху хазартната дейност, организаторите на хазартни игри са длъжни да заплащат всички държавни такси установени в ЗХ и ТТЗХ. По тези съображения ответникът приел, че искането за възстановяване на държавната такса в размер на 100 000 лева по чл. 30, ал. 5 изр.1 от ЗХ, преведена от жалбоподателя с платежно нареждане от 29.04.2021 г., се явява неоснователно и го оставил без уважение с оспореното решение. По идентични

съображения приел, че таксата по чл.1 ал.3 от ТТЗХ също се явява дължимо платена и оставил без уважение искането за връщането ѝ.

Съдът в настоящия състав не споделя този извод. Вярно е, че в случая производството по искане за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри в игрално казино, образувано на 27.07.2020г., е приключило с решение на изпълнителния директор на НАП от 22.04.2021г. В това производство е била приложима разпоредбата на § 86, ал.1 от ПЗР към ЗИДЗХ. Наред с това, предвид дейността, за която е издаден лицензът в случая, не е налице промяна в режима на таксуване с изменението от ДВ бр.69/2020г. Съгласно чл.30, ал.5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ бр. бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Последната не е изменена до момента и предвижда и понастоящем, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ). С изменението от ДВ бр.69/2020г. предишната ал.5 на чл.30 ЗХ е променена на ал.7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1.

Лицензът, издаден с решението от 22.04.2021г., е за организиране на хазартни игри в игрално казино. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл.242, ал.1 ЗКПО, хазартната дейност от игри в игрално казино, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон. На основание чл.218, ал.1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. Следователно, издаденият на дружеството лиценз с решението от 22.04.2021г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл.30, ал.7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал.1. Ето защо, неоснователно е в случая събирането на такса по чл.30, ал.5 изр.1 ЗХ.

По отношение на таксата в размер на 2000лв за потвърждаване на извършените инвестиции: Настоящият състав намира, че в случая както в ЗХ, така и в Наредбата за документите, необходими за издаване на лицензи по ЗХ- чл.6 регламентират отделно производство за потвърждаване на инвестиции. В случая жалбоподателят е поискал единствено продължаване на действието на издаден лиценз за хазартни игри в игрално казино-чл.5 от Наредбата, като към искането си е представил и документи, доказващи извършването на инвестиции за организиране на хазартни игри в размерите, определени в чл.5 ал.1 вр. чл.26 ал.4 от ЗХ. След като не е поискал провеждане на производство по потвърждаване на инвестиции, то и таксата по чл.1 ал.3 от ТТЗХ не е дължима в конкретния случай.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е издадено от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но то не е в

съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за възстановяване на разноските по делото. Установява се общ размер на последните: от които 50 лв. – държавна такса. Досежно претендираният хонорар от 3600 лв. за адвокатско възнаграждение, плащането на същия съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие от 15.04.2022г следва да се извърши по банков път, но доказателства за плащането не са представени, поради което и претендираната сума не следва да се присъжда. Разноските следва да бъдат възстановени от НАП, предвид чл.2, ал.2 от Закона за НАП.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, съдът
РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], бул.Ц. шосе ,7 км, корпус 2 чрез адв. Г. решение № 000030-3839/14.04.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП).

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес [населено място], бул.Ц. шосе ,7 км, корпус 2 чрез адв. Г., сумата 50 лв. – разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: